

blev gedehår også udnyttet af børstenbindere, paryk- og hattemagere (2), til reb og gulvtæpper (3), senere til grove tekstiler og navnlig sokker (1878; 4), pensler og simple trøjer (1907; 5).

To bukkenskins støvler sidder vel om ben · forgyldene sporer derom spændt (folkevisen Elverskud; 6). »Gedenskindene gør os mangfoldig nytte, man tilbereder jo deraf korduan [fint læder], saffian [bl.a. i Århus], pergament o.s.v. Hvilke herlige benklæder og handsker får vi ikke af bukkenskind? (1798; 2). »Skindet sættes der megen pris på. Man gør deraf en slags meget godt pergament, som bruges til at overtrække pauker. Når skindene af unge gedelam bliver hvidgarvede får man det meget fine læder ... hvorefter de danske handsker forfærdiges. Hr. Beckmann i Göttingen skal på en rejse her i landet være kommet efter, at de Randers handsker skylder vidjebarken deres særegne behagelige lugt. Det er skade, at denne industrigren nu næsten er ophørt i Randers, og at eksporten af handsker fra Odense ligeledes er ubetydelig. Man sælger nu i Tyskland hjemmegjorte handsker under navn af danske« (1802; 7), sml. får s. 196.

»Gederne forsvinder, som godt er, mere og mere og indskrænker sig nu til et ubetydeligt antal i byen Agerskov syd for Viborg. At man dér endnu har bibeholdt dem tror jeg har sin grund i den søgning efter gedenskindspelse, som de senere år har fundet sted i omegnen« (1839; 8). Huder af unge kid anvendes til finere pelsværk, af ældre geder til støvler, at ældre bukke til næsten uopsidelige bukser (1878; 9); uklippede gedenskind bruges som gulvtæpper (1884; 10), gedenskind til pelsværk og garvet til galanterivarer og overlæder i skotøj (1907; 11).

På Læsø blev syet klæder af gedenskind (12), trøjer på Langeland foret med skindet (13). Det anvendes nu til pelsværk (i ældre tid kørepelse og kuskeslag), tæpper, dametasker, fodposer, tegnebøger og mapper, i skotøjsindustrien (14).

Selv om gedernes gennemsnitlige daglige mælkeydelse næppe kom over en liter pr. dyr (15), havde geden i forrige århundrede stor betydning for mange fattigfolk; geden blev malket hver dag i mere end halvdelen af året, den fede, snehvide mælk blev brugt til ost og som fløde i dypelse og øllebrød (MJylland; 16).

Gedetælle blev regnet for bedre end tællen af får til lys, sæbe m.m., tarmene kunne bruges til strenge på stryginstrumenter, hornene til drejearbejder; byhornet var i MJylland et tildannet bukkehorn (17). Gedens ekskrementer skulle kunne fordrive muldvarpe (1798; 2).

Gedens kropsdele og fækalier indgik i en lang række lægemidler:

Harpestræng-afskifter 1400-t (18): har livmoderen hævet sig i kroppen, indåndes røgen af brændende gedeklov; gedemøg blandet med saft af hyrdetaske og vejbred tjener som omslag for smertefuld menstruation; kan en kvinde ikke blive gravid, skal hun bære livmoderen af en ged, som fødte kid; gedemælk og saften af vejbred læger byld på kønsorganerne og i blæren; bukkeblod eller -urin drikkes for blæresten – eller man skal spise brændt gedeblood med kanel; gedetalg, gåsefedt og hjorteknoglemarv gnides på sprukne læber, gedemøg blandet med vin på smertende tandkød, gedegalde dryppes i døvt øre, galden blandet med purløg stiller ørepine; impotent mand skal smøre testiklerne

med bukkegalde; gedemælk drikkes for blodspytning; asken af brændte gedehår blandet med eddike standser udfåld fra næsen (snue?).

Christiern Pedersens lægebog 1533:

Lamme og smertende lemmer pålægges eller gnides med gedeurin; »kan du ikke få gedepis da tag fåre- eller lammepis« (73b); mod lungesot drikkes et gedemælksafkog af hvidløg (20a), gedemælk drikkes fastende for svindsot (21a); mod gulsot indtages gedemøg sat på øl eller et afkog af aloe i gedemælk (37b); en gedebuks galde tjener til indgnidning for gift (75a); vejbredeblade kogt i gedemælk drikkes for hjertesmerter (25a), mod vattersot indtages gedeblood og sukker eller urinen drikkes (35b, 37a), på maven lægges et plaster af gedemøg og kopis (35b); en soltørret og pulveriseret lever af en gedebuk indtages for nyresygdom; at spise gedekød kogt i eddike, salt og vand er godt for nyrerne (55b); mod for voldsom menses skal kvinder holde gedemøg blandet med saften af blodurt og vejbred op under sig (67b); lugten af brændende gedehorn eller -klov hjælper kvinden til at føde (71b); en stadig varm gedelunge bindes om hovedet på kvinde, der er blevet sindsforvirret (4a); en frigid kvinde skal indtage stegte eller kogte bukketestikler, »det hjælper hende til at få lyst og begær til sin mand igen« (63a); for blæresten: en fars af bukkens blod, lever, nyrer og testikler stoppes i en pølse, den koges i dyrets vom eller tarm, som patienten derefter spiser (56a, 57a); gedeurin drukket knuser og uddriver blæresten (57a); navlen gnedet med bukketalg »hjælper den syge meget vel til at han kan lade sit vand« (60a); mod ufrivillig vandladning (blæreslaphed) drikkes et eddike- eller øldekokt af gedens blære (50a), eller der spises en kogt lunge af en gedebuk eller et gedekid, eller lungen bindes over blæren (50a); gedemøg kogt med gedebukketalg og tilsat beg giver et omslag for tarmvrid og sidesmerter, »det har stor magt mod den sygdom« (46b); valle af gedemælk blandet med ormemel indtages mod forstopelse (40b); tørstegt blod af en ged eller buk blandet med øl tages for blodsot (dysenteri) eller den kogte gedemilt spises (49b); for diarré drikkes gedemælk, »thi den heler og læger tarme og indvolde«, eller et plaster af kogt gedeblood lægges på maven (42a); gedemøg blandet med vin lægges over blæren, hvis testiklerne er hævede (51b); saften af gedens galde knust med purløg eller galden blandet med kvindemælk, honning og myrra inddryppes for tunghørighed (11a); bylder i anus (hæmorroider?) gnides med gedemælk (55a); gedemøg og honning lægges på fistler og kræft (22a, 81b); gedemøg brændt til aske og blandet med olie og smør eller med beg giver en salve mod håraffald.

Bukkeblod og -tælle er anført i farmakopeen 1772.

»Man bruger denne mælk, som så ofte sker, til en sundhedsdrik for syge folk, da erfaring har vist, at man kun behøver at lægge sådanne planter for dyret, som man i henseende til den syges tilstand holder for de bedste og kraftigste, og gedens mælk gør da samme virkning derefter « (1798; 2); gedemælksvalle regnes for helbredende for brystsyge og benyttes på nogle kuranstalter (1878; 9).

Mod koldfeber (malaria) spises tre gedehjerter, der en time har ligget i solen (1640); for smerter i kroppens højre side indtages et brændt og pulveriseret højre kæbeben af en ged; bukkeblod og ambra modvirker lændesmerter; bukketælle gnedet på navlen virker urindrivende; gede- og duemøg blandet med honning tages for kræft i kvindebryster; gededefet kan bruges som øjensalve (19).

Kogt gedemælk fortyndet med vand og tilsat honning drikkes mod blodspytning; varm gedemælk med deri opløst honningkage indtages for at »modne« en byld (1854; 20).

Mod krampe tages en pulveriseret gedekæbe; hårvækst fordrives med en blanding af gede- og flagermusgalde (vestjysk cyprianus; 21); et gedemælksafkog af gulerødder gnides på ligtorne (klog mand i VJylland; 22).

En endnu varm, flækket gedelunge bindes om hovedet på hest med kuller; gedegalde mod negl i øjet (keratitis) hos hesten (23).

LITTERATUR: (1) 623 4, 251; (2) 184 9.2 864-66; (3) 357 127; (4) 407 2,353; (5) 457 265; (6) 121 33; (7) 370 1,180f; (8) 65 139; (9) 407 2, 353; (10) 409 1884,119; (11) 457 319; (12) 172b 2,10; (13) 235 1,343; (14) 457b 1,407; (15) 409 1877,502; (16) 259j 64; (17) 184 9.2,1798,866; 623 4,250 (valdhorn); 259g 15; 159 31; (18) 8 26,34,36f,76; 272 56,126,135; 275b 76f, 82, 84-86, 135,138,141,143f, 195,222,226; (19) 390n 82, 150,154,192f,216, 241; (20) 323 27,78; (21) 259h 1,39f, 41; (23) 69 27,32.

Det var alm. at holde en gedebuk (*kurbuk*) tøjret i stalden for at værne køerne mod kalvekastning (1), »helst en rigtig grim, stinkende værre end en ulykke« (2); bukken blev anbragt i stalden når en smitsom kvægsygdom var kommet til egnen (3); det blev praktiseret indtil o. 1960 (4).

Er gederne meget grådige og hverken med ord eller slag lader sig drive fra små træer og anden underskov, er det tegn til regn eller storm (1591; 5); nyser geden, skifter vejret, eller: så får vi godt vejr i morgen (Sjælland; 6).

Hvis det første dyr man mister er en ged (eller andet dyr med tælle), kommer man siden ikke til at miste ret meget (Salling; 7), sml. høne bd. 2 s. 106.

Afbrændes gedehår under en sovendes næse, vågner han (1533; 8). Hænges et hvidt gedeskind over sengen, får man ikke mareridt (9).

På en ged sidder skelettet yderst og kødet indvendigt, d.v.s. på indersiden af benene (Jylland o. 1890; 10).

Hvilken forskel er der mellem en munk og en ged? = munken sender sine bønner opad, geden nedad; hvilken buk har ingen horn? = en savbuk (11).

Når det tordner, siger en ged: nu kommer fanden og ta-a-ar dig – en anden ged spørger: er han næ-æ-ær? – Ja-a-a, nu kommer han stra-a-aks (12).

LITTERATUR: (1) 366 206; 644 7, 43; 764p 174; 701 1944,94; (2) 219 5,1932,15; (3) 178b 1,440; (4) Aalborg Stiftstid. 25/7 1983; (5) 185 upag.; (6) 633i 205; (7) 131 1906/23:1652(1921); (8) 554 3b; (9) 146 44; (10) 131 1906/23:2176; 645 122; (11) 131 1906/38:1024; (12) 644 11,143f.

SAGN, EVENTYR

Oldsagn: på taget af Valhal stod geden Heiðrun 'den klare strøm' og bed kviste af træet Lærad (Yggdrasil), fra dens yver flød mjød til kæmperne; med bulder og brag kørte Thør over himlen i en kærre trukket af to gedebukke Tandgrin og Tandgrinir 'tænderskærende, tandgrinstrende'; kærren er stjernebilledet Karlsvognen (1).

En rig mand forskrev sine penge til djævelen, efter hans død lovede en mand, der kendte hemmeligheden, at skaffe pengene, hvis familien kunne finde en sort-hvid gedebuk. Det lykkedes, og rasende rev djævelen den itu, men han måtte udlevere pengene. – En præst i Albersdorf (Ditmarsken) gik efter døden igen som en gedebuk og generede præstegårdens tyende. – En buk med en lygte hængende mellem hornene spøgede om natten og vildledte vejfarende, især skræddere (2).

I eventyr kommer fandens oldemor ridende på en ged (3), en dreng rider til helvede på en gedebuk for at kræve rentepenge (4), trolde stanges af en gedebuk (5), en bjergmand (overnaturligt væsen) kører med to gedebukke (6), sorte geder med guldringe om halsen græsser på søens bund (7). En prinsesse vil kun gifte sig med den mand, som kan vogte hendes vilde ged Hvidfod og om aftenen få den til at gå hjem til kongens gård (8); sml. dyrefablen Geden som ikke ville gå hjem (9).

LITTERATUR: (1) 560 232,283; 96 52, 74; 636 175; (2) 468 196f, 202f, 581; (3) 244e 39; (4) 244e 39; (5) 644 12, 8ff; (6) 390 4, 281; (7) 688b 2, 9; (8) 366b 130-37; (9) 390j 111-14.

LEGE

Blindebuk: en person med bind for øjnene skal fange legens andre deltagere (1500-t ff; 1), -buk sigter til den person, der i gamle dage »julestuer« optrådte udklædt som en gedebuk (2).

I juletiden gjorde man folk bange med *julebukken*. Den bestod af et hoved som var af et får eller af en vædder med træ indvendig og således indrettet, at man ved hjælp af en snor kunne bevæge kæberne. Hovedet sattes på en stang, som man bar over sit hoved, der var tilhyllet med en sæk. Armene blev forlænget med et par stokke, så bukken fik fire ben; den havde også en hale og var i det hele udmajet så frygteligt som muligt, i gabet var sat en lang tunge lavet af rødt klæde. Inde i stuen kunne bukken gøre forskellige kunster, så der skulle megen behændighed og øvelse til at gå med sådan en buk. Bukkehovedet blev gemt fra det ene år til det andet. Der blev også undertiden lavet en julebuk af halm, og var der nogen man ville have løjer med at skræmme, blev bukken listet ind hos vedkommende og altid sat sådan, at han måtte løbe på den (Læsø; 3).

To børn, ryg mod ryg, greb hinanden under armene og svingede syngende rundt: min gedebuk, min gedebuk bider barken af træer, jeg tror de er gale (4).

Springe buk = leg og gymnastikøvelse (1700-t ff; 5).

Børnesang: Gunder Knudsen, »Mæ« si'r den lille ged (6).

LITTERATUR: (1) 547 2,811; 178b 1,88; 390i 192f; 126 3,365 (1787); (2) 505 34; (3) 245 180; (4) 390i 278,631; (5) 547 3, 87f; 178b 1,139; (6) 521 94.

ORDSPROG OG TALEMÅDER

Hvor man binder geden, dér bider [æder] den; skal geden give mælk så klap yveret = om bestikkelse (Peder Syv; 1); geden er ej god gartner (o. 1700; 2); bukken véd, at den har lange horn (3), gamle bukke har stive horn, med tilføjelsen: men de støder så sjældent = om gamle elskere (4).

Man gemmer ej guld under gedetunge, »fordi geden idelig bevæger tungen eller mimrer med munden så den snart har røbet hemmeligheden« (Peder Laale). Unge geder æder gerne salt, men de gamle æder både salt og sæk; jo mere man hader geden, desto mere trives den; er end bukken af huset, så er dog stanken der [stadig] (Peder Syv). Man skal vogte sig vel for geder og slædeføre (5). Den ene ged ligner for det meste den anden (Færøerne; 6). Den som har geder i huset får snart bukke på taget = om unge piger og deres bejlere (Peder Syv);

hvor geden er inde springer bukke på taget = letfærdige folk søger gerne hinandens selskab (1802; 7). Man skal ikke tage bukken efter hårene (1793; 8). Dersom skægget gjorde det kunne gedebukken prædike (o. 1700); var det gjort med skægget da vandt gedebukken (o. 1700) (9); gjorde skægget manden, da var bukken en olding (1843; 10).

Den dag er gået, da geden var fed = de gode tider er forbi (Syv). Den enfoldige, distræte: han har ikke alle sine geder hjemme (1802ff; 11); omvendt: have sine geder samlet = være eftertænk-som, have styr på tankerne; han kan nok, når han får samlet sine geder hjem (VJylland) (12). Han slider til halvt med en buk = om den der går på hosesokker (Sønderjylland; 13). Hvis bilen starter med et ryk: han har nok spændt en gedebuk for den (14).

Når luften en varm forårsdag flimrer ved horizon-ten: Loke, Lokkepeder, Peder Løkkemand, Lu-kas, bjergmanden driver med sine geder (Jylland; 15); »Loke har sine geder ude at vogte, flammerne af varmen ses at stige op fra jorden ligesom springende geder« (16).

Hun er så hellig som Peder Hedes ged (Skagen 1787; 17); han har et hoved som en gedebuk (18); du sidder som en buk i en balje vand = er forlegen, i en dårlig situation (19); at stræbe som en ged på glat is (o. 1800; 20); den der altid nysrer to gange i træk har det som gedebukken – nyses flere gange tilføjes: så er man forkølet.

Gedesnak = tåbelig tale (o. 1700; 21), gedemarked (o. 1700ff; 22) = postyr, ballade; gederøgter, paped = skældsord (23); hoppeged = kvinde der løber til alle danseboder (1802; 24), strippeged = omløberske (o. 1700; 25), galged, rilleged = ung pige »let på tråden« (Jylland; 26), skronneged = meget lattermild pige, skronne 'le højlydt' (27), tordenged = grov, arrig kvinde (28).

Gedefod = redskab til tandudtrækning (1802; 7), et vinkeljærn (29); gedehorn = to krumme stykker træ, hvormed fløjstangen hæftes til stormasten (1802; 7), kort krum tobakspibe (30); gedelorte = runde sorte lakridspastiller eller kapers (31).

Cykel: jern-, stålged, jolleged, skræveged, gummi-ged – også et arbejdskøretøj på høje brede dæk og med læssegrab, f.eks. på en byggeplads; knallert: atomged 1950ff (32).

Ged = et gejlt kvindfolk (1741; 33), tåbelig, letfærdig kvinde (o. 1700; 34), skældsord til en vild, løs-agtig pige (35); blågrå stribe i tømmer, vanddruk-kent træ (Færøerne).

Have gedebukkeskæg; gedebuk, buk = usædelig (navnlig ældre) mand (o. 1700ff; 36), horebuk (1730ff; 37); sydebuk = person som uforskyldt må undgå for andres fejl eller uheld jf. 3. Mose-

bog 16, 9,15: israelitterne lagde symbolsk deres synder på en gedebuk og jog den ud i ørkenen; en buk slagtes som sonoffer for hele folket.

Savbuk (o. 1700ff, vel fra tysk), rambuk »den støder«, -buk egentlig en vædder = murbrækker (engelsk ram 'vædder'), rendebuk = rambuk (VSles-vig) (38); bukkehoved = krydsbånd som holder spærrene sammen (o. 1700; 39).

Gedebuk, buk = fadæse, brøler (40); have en buk, trække med en buk = være beruset (41); rende buk = slå hovederne sammen under slagsmål eller brydning (42); bukkeøjjet = se med halvåbne øjne til én side (o. 1700; 39).

Buk = gymnastikredskab på fire ben; ophøjjet ku-skesæde (42).

LITTERATUR: (1) 676 1, 78,101; 715 183; (2) 467 G96; (3) 390c 29; (4) 384b 63; 537 180; 331; (5) 462 280; (6) 25 1849-51,280; (7) 735 2,350f; 178b 1,439; 131 1906/38:52; (8) 735 1,531; (9) 451 2,280; 330 187; (10) 136 1938,25; (11) 467 G96; 735 2,350; 461 158; 178b 1,447; (12) 178b 1,440; (13) 384b 110; (14) 71c 340; (15) 461 330; 390 6,273; 178b 2,445; (16) 536 3f, 7; (17) 535 373; (18) 644 2,124 (Fjends h.); (19) 178b 1,139 (VJyll.); (20) 451 1,489; (21) 365 2,20; (22) 71c 325; 657 11/12 1955; (23) 71 108; (24) 735 2,631; 365 2,265; (25) 365 4,167; (26) 461 153; 178b 1,417; 139 1905,20; (27) 178b 3,317; (28) 461 600 (Ribe); 139 1905, 20; (29) 78 26/2 1920; (30) 71c 307; (31) 24 63; (32) 24 68,84,169; 71c 333; (33) 277 57; (34) 467 G96; (35) 178b 1,440; (36) 735 1, 531; 547 3, 87; 390c 83; (37) 547 8,450 (1730ff); (38) 467 S63; 505 303; 178b 3, 41; (39) 365 1,298; (40) 547 3,88 (1764ff), i skak: 164 1/4 1953; 657 21/11 1949 og 25/2 1957; (41) 178b 1,139; (42) 547 3, 86,88.

PROSA OG POESI

Geden er et klogt og meget selskabeligt dyr. Det er vistnok det husdyr, man kan komme til at holde mest af. Rørende kan det være at se det kærlige forhold, der kan være mellem geden og dens ejer eller ejerinde. Og lammene! Ja, de er jo altid dejlige, livlige og meget underholdende. Man kan i almindelighed ikke berede et barn større glæde end at give det et gedelam til underholdning. At se børn og gedelam sammen er noget af det fornøjeligste, man kan tænke sig *O. P. Pyndt* (1).

Man taler om at være dum som en ged. Talemåden er uden bund i virkeligheden. Geder er intelligente og har hver sin fængslende personlighed, men er altid deres egen. Det sidste gør, at man f.eks. ikke kan optræne dem til at gøre kunster... Får man en ged, som har haft en række ejere, varer det en rum tid inden den knytter sig til én. Som om den tæn-

te, at det jo alligevel ikke nytter noget, for her skal den vel heller ikke blive. Til gengæld udtrykker den så på mange måder, med mange gestus, sin taknemmelighed når den er blevet tryk. Kælnen er de allesammen, men ikke to kan kaldes ens. Nogle er beskedne, indadvendte og reserverede og skal ligesom tøses op. Andre vil kun kæle, hvis man tager sig af dem helt alene. Atter andre er frække og bestemmer betingelserne for, hvordan man i det hele taget skal omgås dem. Og så har de en utrolig familiefølelse *Greta Schmedes* (2). De er meget selvstændige, næsten anarkistiske væsener, der dybt i bevidstheden har nogle forestillinger om, at de er frie skabninger, der skal springe rundt og selv finde ud af at overleve. De er de sidste husdyr, der aldrig har forsonet sig med fangenskab *Knud Holst* (3).

Vor barndoms gamle ven Mads Gedebug, som hviler sig i filosofisk flegma. I hans lange, mongolske øjensprækker kan vi læse hele hans livsfilosofi, som nok lader sig sammenfatte i et eneste imperativ: giv mig en plads i solen! *Carl Johan Elmquist* (4).

Når hun kommer i tanker om sin ensomhed bliver hun i dårligt humør og bræger klagende. Sådan jamrer hun en stund. Men hun bliver træt af at græde og søge. Hun glemmer tilsidst ligesom menneskene. Selv en ged kan ikke være i dårligt humør bestandigt *Ingeborg Raunkjær* (5). På en lille sollys toft står tre akkurat lige store, hvide gedekid tøjrede; engang imellem bræger de stilfældigt, det lyder som når spædbørn græder i søvne *Achton Friis* (6); gedekid med ravgule øjne, hvor pupillen ikke var rund, men som en tyk, kantet streg – djæveløjne kaldte de dem *Ellen Raae* (7).

Geden stod i grøften · mælkehvid i sit blik, · tog af vore hænder · græsset med korte nik *Ole Wivel* (8). Geden er et venligsindet · husdyr. · Gi'r halvanden kilo mælk om · da'en. · Bli'r den altfor oldingtræt og · aflægs · ta'r jeg ganske simpelt huden a'en. · Får en dejlig frakke, jeg kan bruge · når det regner, blæser eller sner. · Geden har en fin og ærlig stemme, · taler meget bedre end en · ko *Frank Jæger* (9).

Hun hørte geden bræge, · thi det var malketid, – · og bag ved skørtet fulgte · det lille kælnen kid. · Små mælkestråler trommed' · mod spændens blanke træ, · og gedekiddet trykked' · sig ind til pigens knæ *Harald H. Lund* (10); den vendte mulds melodi, · som spiller i gedehyrdens malkespand, · er pulsslagenes evige pausesignaler: · strip-stryk, strip-stryk *Jørgen Nash* (11).

En ged som kalder på sit kid · står hjælpeløs på bakken · med gule øjnes flakken *Sigurd Swane*

(12); den sorte ged · med lysets ravøjne, · som har indkapslet · to streger af en evig · længst henfaren nat *Orla Bundgaard Povlsen* (13); og fipskægget geder bræger · som gråd og tænders gnidsel *Jørgen Nash* (11).

En gedebuk er stolt af skægget, · og er til vrede let opægget. ABC-bog 1808ff (14).

Louise Lander, Den lille ged (15); Harald H. Lund, Visen om Mor Karen og hendes ged (16); Jørgen Nash, Gedehyrdens sang i hjemmet (17); Johs. Petersen, Mette Ged og familie (18); Nis Petersen, Gederne (19); Frederik Schaldemose, De tvende bukke (20); Albert Thurah, Om en ged som havde gnavet barken af lindetræerne udenfor mine vinduer (21).

LITTERATUR: (1) 582 63; (2) Dyrevennen 4,1983,9; (3) Aalborg Stiftstid. 25/7 1983; (4) 167 24; (5) 600 72; (6) 213 3,48; (7) 619e 121; (8) 744 26; (9) 361 37f; (10) 432d 26; (11) 489 15,18; (12) 674b 122; (13) 580b 52; (14) 547 6,736; (15) 130a 1946,219f; (16) 432c 50-52; (17) 489 17f; (18) 701 1,1920, nr. 9; (19) En Drift Vers (1933) 16; (20) 630 188; (21) 696b upag.

Tegning af Oscar Matthiesen til M. Damm: ABC Læsebog, 1910.

Kungl. Skogs- och
Lantbruksakademien

1995 -09- 2 1

BIBLIOTEKET